

UOHSX00CXHWE

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0168/2019/VZ-33917/2019/323/PBI

Brno 9. prosince 2019

V řízení o rozkladu ze dne 27. 9. 2019 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne zadavatelem –

- **Královéhradecký kraj**, IČO 70889546, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 15. 1. 2018 advokátní kancelář Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., IČO 28360125, se sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S0287/2019/VZ-25244/2019/531/MHo ze dne 12. 9. 2019 vydanému ve správním řízení zahájeném dne 25. 7. 2019 z moci úřední ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Výběr dopravců pro uzavření smluv o veřejných službách v přepravě cestujících ve veřejné linkové dopravě na území Královéhradeckého kraje**“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 10. 2018 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 1. 11. 2018 pod ev. č. Z2018-037822, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 1. 2019, dne 31. 1. 2019, dne 11. 2. 2019, dne 22. 2. 2019 a dne 1. 3. 2019, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 2. 11. 2018 pod ev. č. 2018/S 211-482566, ve znění oprav uveřejněných dne 16. 1. 2019 pod ev. č. 2019/S 011-022288, dne 1. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 023-051263, dne 12. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 030-068100, dne 22. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 038-086540 a dne 1. 3. 2019 pod ev. č. 2019/S 043-098936,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) téhož zákona, na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0287/2019/VZ-25244/2019/531/MHo ze dne 12. 9. 2019

r u š í m

a správní řízení zahájené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže dne 25. 7. 2019 z moci úřední a vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0287/2019/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele Královéhradecký kraj, IČO 70889546, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové, učiněných při zadávání veřejné zakázky „Výběr dopravců pro uzavření smluv o veřejných službách v přepravě cestujících ve veřejné linkové dopravě na území Královéhradeckého kraje“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 10. 2018 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 1. 11. 2018 pod ev. č. Z2018-037822, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 1. 2019, dne 31. 1. 2019, dne 11. 2. 2019, dne 22. 2. 2019 a dne 1. 3. 2019, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 2. 11. 2018 pod ev. č. 2018/S 211-482566, ve znění oprav uveřejněných dne 16. 1. 2019 pod ev. č. 2019/S 011-022288, dne 1. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 023-051263, dne 12. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 030-068100, dne 22. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 038-086540 a dne 1. 3. 2019 pod ev. č. 2019/S 043-098936,

z a s t a v u j i

podle § 257 písm. f) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 263 nebo pro uložení sankce podle § 268 nebo 269 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení realizované zadavatelem

1. Zadavatel Královéhradecký kraj, IČO 70889546, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové, (dále jen „**zadavatel**“) zahájil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „**zákon**“)¹ zadávací řízení na nadlimitní veřejnou zakázku na služby s názvem „Výběr dopravců pro uzavření smluv o veřejných službách v přepravě cestujících ve veřejné linkové dopravě na území Královéhradeckého kraje“ (dále jen „**veřejná zakázka**“), zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 10. 2018 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 1. 11. 2018 pod ev. č. Z2018-037822, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 1. 2019, dne 31. 1. 2019, dne 11. 2. 2019, dne 22. 2. 2019 a dne 1. 3. 2019, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 2. 11. 2018 pod ev. č. 2018/S 211-482566, ve znění oprav uveřejněných dne 16. 1. 2019 pod ev. č. 2019/S 011-022288, dne 1. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 023-051263, dne 12. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 030-068100, dne 22. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 038-086540 a dne 1. 3. 2019 pod ev. č. 2019/S 043-098936“, (dále jen „**zadávací řízení**“).

¹ Pozn.: Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení.

2. Veřejná zakázka je rozdělena na osm částí, jejichž předmětem plnění je výkon veřejných služeb za účelem zajištění dopravní obslužnosti na území Královéhradeckého kraje v souladu s § 2 zákona č. 194/2010 Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s případnými přesahy na území jiných krajů, případně jiného státu.
3. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky (všech osmi částí) stanovená zadavatelem za 48 měsíců plnění smluv na jednotlivé části veřejné zakázky činí 3 086 726 079 Kč bez DPH. Dle bodu 3.2 zadávací dokumentace celková maximální předpokládaná výše odměny za celou dobu plnění smluv na předmět plnění veřejné zakázky, tj. dobu 10 let, po maximálním navýšení rozsahu, činí 7 716 815 199 Kč bez DPH.
4. V čl. 10 zadávací dokumentace stanovil zadavatel tato kritéria hodnocení:
 - a. celková nabídková cena s váhou kritéria 82 % (dále jen „**kritérium č. 1**“),
 - b. jednotková variabilní část ceny dopravního výkonu při změně rozsahu dopravního výkonu s váhou kritéria 8 % (dále jen „**kritérium č. 2**“) a
 - c. kvalita, vybavení vozidel a služeb s váhou kritéria 10 % (dále jen „**kritérium č. 3**“).

II. Správní řízení vedené Úřadem

5. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný k výkonu dozoru nad zadáváním veřejných zakázek a zvláštními postupy podle § 248 zákona, obdržel dne 27. 6. 2019 podnět k přezkoumání postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky (dále jen „**podnět**“). Podnět podala společnost ARRIVA TRANSPORT ČESKÁ REPUBLIKA a.s., IČO 27368815, se sídlem Křižíkova 148/34, 186 00 Praha 8, (dále jen „**podatel podnětu**“). Po přezkoumání dokumentace o zadávacím řízení získal Úřad pochybnosti o tom, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem, a proto zahájil správní řízení z moci úřední vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0287/2019/VZ, jehož účastníkem je podle § 256 zákona pouze zadavatel.
6. O zahájení správního řízení informoval Úřad zadavatele oznámením č. j. ÚOHS-S0287/2019/VZ-20409/2019/531/MHo ze dne 25. 7. 2019 (dále jen „**oznámení o zahájení správního řízení**“), v němž Úřad seznámil zadavatele se zjištěnými skutečnostmi, které vymezily předmět správního řízení. Úřad v oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že získal pochybnosti, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu s § 114 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 1 zákona, a to tak, aby ekonomická výhodnost nabídek byla hodnocena na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality, když kritérium č. 2, které představuje cenové kritérium hodnocené podle nejnižší nabídkové ceny, stanovil tak, že při hodnocení nabídek v rámci tohoto dílčího kritéria hodnocení získá nabídka s nižší hodnotou jednotkové variabilní části ceny dopravního výkonu, tj. nabídka s celkovými nižšími variabilními náklady v Kč/km, vyšší bodové ohodnocení, ačkoliv při snížení rozsahu dopravního výkonu oproti předpokládanému (referenčnímu) rozsahu plnění jednotlivých částí veřejné zakázky může být pro zadavatele ekonomicky výhodnější nabídka s vyšší hodnotou jednotkové variabilní části ceny dopravního výkonu, tj. nabídka s celkovými vyššími variabilními náklady v Kč/km, tedy kritérium č. 2 stanovil tak, že v případě snížení rozsahu dopravního výkonu oproti předpokládanému (referenčnímu) rozsahu plnění jednotlivých částí veřejné zakázky může při vyhodnocení nabídek získat v rámci předmětného dílčího kritéria vyšší počet bodů nabídka pro zadavatele méně výhodná.

Způsob stanovení daného kritéria hodnocení současně vzbuzuje pochybnost o transparentnosti postupu zadavatele a pravých důvodech nastavení předmětného kritéria hodnocení, které vychází z hodnot určených současně pro kritérium č. 1, avšak v kritériu č. 2 nevyjadřuje ekonomickou výhodnost při změně dopravního výkonu, pakliže dojde ke snížení dopravního výkonu. S ohledem na výše uvedené měl Úřad pochybnost, zda zadavatel nestanovil zadávací podmínky v rozporu se zákonem.

III. Napadené rozhodnutí Úřadu ze dne 12. 9. 2019

7. Dne 12. 9. 2019 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0287/2019/VZ-25244/2019/531/MHO (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
8. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že zadavatel nedodržel při zadávání veřejné zakázky postup stanovený v § 114 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 1 zákona a zde vyjádřenou zásadou transparentnosti, jelikož v rámci kritéria č. 2 s váhou 8 % stanoveného v čl. 10. „HODNOCENÍ NABÍDEK“ zadávací dokumentace hodnotil parametr jednotková variabilní část ceny dopravního výkonu, který představuje hodnotu, která měla být současně dodavateli oceněna jako součást kritéria č. 1, jejíž rozsah mohli určovat dodavatelé prostřednictvím přesouvání položek mezi fixními a variabilními náklady dle jejich uvážení, bez možnosti rozlišení rozsahu typu změny dopravního výkonu, a současně kritérium č. 2 nestanovil tak, aby vyjadřovalo ekonomickou výhodnost nabídky, jelikož nabídka s nižší hodnotou jednotkové variabilní části ceny dopravního výkonu, tj. nabídka s celkovými nižšími variabilními náklady v Kč/km, získá vyšší bodové ohodnocení, ačkoliv při snížení rozsahu dopravního výkonu oproti předpokládanému (referenčnímu) rozsahu plnění jednotlivých částí veřejné zakázky může být pro zadavatele ekonomicky výhodnější nabídka s vyšší hodnotou jednotkové variabilní části ceny dopravního výkonu, tj. nabídka s celkovými vyššími variabilními náklady v Kč/km, čímž předmětné dílčí kritérium hodnocení stanovil tak, že v případě snížení rozsahu dopravního výkonu oproti předpokládanému (referenčnímu) rozsahu plnění jednotlivých částí veřejné zakázky může při vyhodnocení nabídek získat v rámci předmětného dílčího kritéria hodnocení vyšší počet bodů nabídka pro zadavatele ekonomicky méně výhodná, a tedy kritérium hodnocení jako celek vymezené v citovaném článku zadávací dokumentace není stanoveno v souladu s pravidlem, že ekonomická výhodnost nabídek se hodnotí na základě nejvýhodnějšího poměru ceny a kvality, přičemž tímto postupem stanovil zadávací podmínky v rozporu se zákonem.
9. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad jako opatření k nápravě nezákonného postupu zadavatele uvedeného ve výroku I napadeného rozhodnutí zrušil podle § 263 odst. 3 zákona zadávací řízení na veřejnou zakázku.
10. Výrokem III napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli podle § 263 odst. 8 zákona, až do pravomocného skončení správního řízení vedeného Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0287/2019/VZ a zahájeného z moci úřední dne 25. 7. 2019, zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku.
11. Výrokem IV napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli podle § 266 odst. 1 zákona, v návaznosti na § 1 vyhlášky č. 170/2016 Sb., o stanovení paušální částky nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejných zakázek, uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.

12. V odůvodnění výroku I napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že dle § 114 odst. 2 věty první zákona je povinností zadavatele, aby ekonomickou výhodnost nabídek hodnotil na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality. Pro cenová kritéria (kterým je i kritérium č. 2) platí, že pro zadavatele je ekonomicky výhodný menší výdaj, tzn. levnější nabídka. Dle názoru Úřadu musí platit, že pokud zadavatel pro zadání konkrétní veřejné zakázky zvolí cenové dílčí kritérium hodnocení, pak nabídka vyhodnocená zadavatelem v daném dílčím kritériu jako nejvýhodnější musí skutečně zadavateli zaručovat, že reálně obdrží v tomto ohledu vždy nejvýhodnější protiplnění, tj. protiplnění, za které vynaloží nejnižší objem finančních prostředků, neboť to je právě smyslem cenových kritérií hodnocení. Pakliže tomu tak není, tj. pokud cenové dílčí kritérium hodnocení přináší, resp. zaručuje zadavateli z ekonomického hlediska nejvýhodnější protiplnění pouze „někdy“, pak takové cenové dílčí kritérium hodnocení není dle přesvědčení Úřadu možné považovat za stanovené v souladu s § 114 odst. 2 zákona.
13. Zadavatel v zadávacích podmínkách stanovil referenční (předpokládaný) rozsah dopravního výkonu, přičemž určil i maximální přípustné limity jeho změn, a to jak pro případ jeho možného snížení, tak i pro případ jeho zvýšení, a to vždy max. o 20 % oproti referenčnímu (předpokládanému) rozsahu. V případě zvýšení objednaného dopravního výkonu oproti referenčnímu rozsahu vyjadřuje hodnota kritéria č. 2 částku v penězích připadající na 1 km objednaného dopravního výkonu, o který bude cena pro zadavatele vyšší, přičemž v případě snížení objednaného dopravního výkonu oproti referenčnímu rozsahu zadavatel tuto stejnou částku uspoří. Po rozboru příslušných pasáží zadávací dokumentace přistoupil Úřad za účelem posouzení zákonnosti kritéria č. 2 k provedení hypotetického modelového výpočtu změny (rozdílu) v nákladech zadavatele při různém rozsahu objednaného dopravního výkonu oproti výkonu realizovanému ve výši (hodnotě) referenčního rozsahu, a to jak při zvýšení dopravního výkonu, tak při snížení dopravního výkonu, v komparaci s referenčním rozsahem, a to pro 2 různé výše kritéria č. 2. Z modelového příkladu dle Úřadu plyne, že pro zadavatele je ekonomicky výhodnější nabídka s nižší hodnotou dílčího kritéria č. 2 pouze za předpokladu, že dojde ke zvyšování objednaného dopravního výkonu oproti referenčnímu rozsahu, avšak pakliže dojde k jeho snižování, je pro něj ekonomicky výhodnější nabídka s vyšší hodnotou předmětného dílčího kritéria hodnocení.
14. Zadavatel v bodě 10.3 zadávací dokumentace stanovil, že pro kritérium č. 2 má nejvýhodnější nabídka nejnižší hodnotu kritéria, tedy že nejlépe ohodnotí ty nabídky podané na plnění jednotlivých dílčích částí veřejné zakázky, v nichž dodavatelé v rámci kritéria č. 2 uvedli nejnižší variabilní náklady. Úřadem přitom bylo prokázáno, že taková nabídka nepřináší po ekonomické stránce pro zadavatele nejvýhodnější protiplnění vždy, nýbrž pouze tehdy, když dojde ke zvýšení dopravního výkonu nad rámec referenčního rozsahu, zatímco při snížení dopravního výkonu pod referenční rozsah zde tato ekonomická výhodnost absentuje, kdy se pro zadavatele stává naopak ekonomicky výhodnější nabídka obsahující vyšší variabilní náklady. V případě snižování rozsahu dopravního výkonu tedy zadavatel hodnotí vyšším počtem bodů nabídky pro něj „nákladnější“, a tedy ekonomicky méně výhodné, přičemž čím méně bude pro zadavatele v daném případě nabídka ekonomicky výhodná, tím bude zadavatelem paradoxně lépe hodnocena. Z pohledu Úřadu tak dochází v případě snížení objednaného rozsahu dopravního výkonu oproti referenčnímu rozsahu k popření ekonomické výhodnosti kritéria č. 2, a proto je dle názoru Úřadu kritérium č. 2 stanovené v rozporu s § 114 odst. 2 zákona.

15. Úřad dále konstatoval, že uvedený postup zadavatele nelze považovat za transparentní, jelikož v zadávací dokumentaci deklaroval, že bude nabídky hodnotit podle jejich ekonomické výhodnosti, avšak nastavení kritéria č. 2 vylučuje, aby bylo dosaženo účelu tohoto dílčího kritéria hodnocení, tj. toho, aby bez dalšího byla vždy vybrána nabídka s nejnižší nabídkovou cenou. Dle přesvědčení Úřadu ani zadavatel sám neví a nemůže vědět, zda po provedeném hodnocení opravdu vybere pro něj ekonomicky nejvýhodnější nabídku, neboť v rámci hodnocení nabídek ohodnotí vyšším počtem bodů nabídku, která pro něj může být při zvyšování dopravního výkonu ekonomicky výhodná, ale současně při snižování dopravního výkonu může stejná nabídka ztratit na své ekonomické výhodnosti.

IV. Rozklad zadavatele ze dne 27. 9. 2019

16. Dne 27. 9. 2019 Úřad obdržel rozklad zadavatele z téhož dne proti všem výrokům napadeného rozhodnutí (dále jen „**rozklad**“). Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 13. 9. 2019. Konec 15denní odvolací lhůty dle § 83 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) připadl na sobotu 28. 9. 2019. Ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, v tomto případě pondělí 30. 9. 2019. Zadavatel tedy podal rozklad v zákonné lhůtě.
17. Zadavatel namítá, že Úřad v rozporu s § 258 odst. 2 zákona zahájil správní řízení na základě podnětu, který neměl být vyřizován, protože podatel podnětu před tím nepodal námitky, přitom tak mohl a měl učinit. Dle zadavatele podatel podnětu mohl podat námitky z důvodu, že je 100% akcionářem (ovládající osobou) společnosti ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY a.s., IČO 25945408, se sídlem Na Ostrově 177, 537 01 Chrudim, (dále jen „**ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY**“), která podala nabídku na všechny části veřejné zakázky.
18. Dle zadavatele Úřad provedl přezkum hospodárnosti nastavení kritéria č. 2, což není oprávněn činit a v okamžiku zadání veřejné zakázky to ani není možné. Ve vztahu k ekonomické výhodnosti je Úřad oprávněn posuzovat pouze to, zda hodnotící kritéria vyjadřují vztah užitné hodnoty a ceny, nikoli jak je tento vztah nastaven. Vzhledem k tomu, že se Úřad v napadeném rozhodnutí uchýlil k hodnocení ekonomické výhodnosti, což přísluší výlučně zadavateli, jde napadeným rozhodnutím zcela zásadním způsobem proti své dosavadní rozhodovací praxi.
19. Úřad dle zadavatele pochybil tím, že rozhodnul, že kritérium č. 2 nevyjadřuje ekonomickou výhodnost, ačkoli v případě zvýšení dopravního výkonu ekonomickou výhodnost vyjadřuje, což uznává sám Úřad. Zadavatel při tvorbě zadávacích podmínek zohledňoval všechny možné varianty, které mohou v budoucnu nastat, a při jejich respektování nastavil zadávací podmínky tak, aby tyto při realizaci předmětu plnění veřejné zakázky zajistily co možná nejehospodárnější nakládání s veřejnými prostředky. Zadavatel očekává zvýšení rozsahu dopravního výkonu a tomu přizpůsobil nastavení způsobu hodnocení, tj. považoval za výhodnější nižší výši variabilních nákladů. Úřad nedostatečně zjistil skutkový stav, protože tvrdí, že zadavatel v zadávacím řízení nevedl, že předpokládá zvýšení dopravního výkonu. Skutečnost, že zadavatel toto předpokládá, vyplývá jak z vysvětlení zadávací dokumentace č. 11, tak z nastavení kritéria č. 2, kdy jako výhodnější je hodnocena nižší cena.

20. Zadavatel namítá, že Úřad shledal kritérium č. 2 netransparentním, ačkoli v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, jakou měl zadavatel motivaci k nastavení tohoto dílčího hodnotícího kritéria, jakož i jak bylo popsáno a co měli dodavatelé ocenit. Úřad dle zadavatele učinil napadené rozhodnutí vnitřně rozporným (a proto nepřezkoumatelným a nicotným), neboť přestože dospěl k závěru, že ze zadávacích podmínek lze shledat motiv zadavatele pro stanovení kritéria č. 2 (body 70 a 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí), tento následně označuje za chybějící a kritérium č. 2 z tohoto důvodu netransparentní (body 91 a 96 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
21. Zadavatel namítá, že vybraná nabídka nemusí být za všech situací, které v průběhu realizace veřejné zakázky mohou nastat, vždy nejvýhodnější. Takový požadavek nemá oporu v zákoně a ze strany zadavatelů ho ani není možné dodržet. Není zřejmé, na základě jakých úvah Úřad k tomuto závěru dospěl, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
22. Zadavatel dále namítá, že ho Úřad nutí hodnotit výši variabilních nákladů zvláště při zvýšení a zvláště při snížení rozsahu dopravního výkonu, a tím mu nutí dle své úvahy „hospodárnější“ nastavení hodnotících kritérií, což není oprávněn činit. Zadavatel se na příkladu snaží prokázat, že i kdyby byly hodnoceny zvláště variabilní náklady v případě snižování dopravního výkonu a zvláště variabilní náklady v případě zvyšování dopravního výkonu, vybraná nabídka nemusí být za všech situací, které v průběhu realizace veřejné zakázky mohou nastat, vždy nejvýhodnější. Úřad tak navrhl nezákonné řešení. Zadavatel rovněž uvádí, že za situace, kdy rozsah skutečně realizovaného výkonu bude odpovídat referenčnímu rozsahu, by zadavatel vůbec neměl hodnotit výši variabilních nákladů, neboť může dojít k tomu, že vybere nabídku s vyšší celkovou cenou, ale výhodnějšími variabilními náklady. Úřad přitom uznal jako legitimní výši variabilních nákladů hodnotit. Argumentace Úřadu je proto vnitřně rozporná.
23. Závěrem zadavatel zdůrazňuje, že pokud předseda Úřadu napadené rozhodnutí potvrdí, vydá Úřad precedenční rozhodnutí, které povede ke zhroucení zadávání veřejných zakázek dle zákona, neboť téměř žádný zadavatel nebude schopen zajistit, že vybraná nabídka musí být za všech situací, které v průběhu realizace veřejné zakázky mohou nastat, vždy nejvýhodnější. Zadavatel pak bude nucen podat řadu podnětů, pokud Úřad rezignuje na jím proklamovanou zásadu oficiality, aby napadené rozhodnutí konfrontoval se zakázkami uvedenými v rozkladu a tím Úřad přiměl ke změně názorů prezentovaných v napadeném rozhodnutí.

Závěr rozkladu

24. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadané rozhodnutí v plném rozsahu zrušil a řízení zastavil, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.

V. Řízení o rozkladu

25. Úřad po doručení rozkladu neshledal důvody pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí podle § 87 správního řádu, a proto podle § 88 odst. 1 téhož zákona předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

26. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných

souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.

27. Výrok I napadeného rozhodnutí je nezákonný z důvodu nesprávného právního posouzení věci.
28. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení.

VI. K zahájení správního řízení na základě podnětu a k doplnění podnětu

29. Zadavatel předně namítá, že podnět neměl být Úřadem v souladu s § 258 odst. 2 zákona vyřízen, resp. nemělo být na jeho základě zahájeno správní řízení (blíže viz bod 17 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad již tuto námitku vypořádal v bodech 58-61 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Se závěry Úřadu se ztotožňuji a dodávám následující.
30. Dle § 258 odst. 2 zákona se nevyřizuje podnět k zahájení řízení z moci úřední, který podá stěžovatel, jenž v téže věci nevyužil možnosti podat námitky. Podatel podnětu žádné námitky proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky nepodal, a proto zodpovězení otázky, zda měl být jeho podnět Úřadem vyřizován, závisí na posouzení skutečnosti, zda byl podatel podnětu stěžovatelem ve smyslu § 241 odst. 1 zákona, resp. zda mu svědčilo právo podat námitky dle tohoto ustanovení zákona.
31. Ustanovení § 241 odst. 1 zákona stanoví, že *„námitky může podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 nebo se zvláštními postupy podle části šesté hrozí nebo vznikla újma (dále jen ‚stěžovatel‘)“*.
32. Problematikou aktivní legitimace k podání námitek (a návrhu) se zabýval Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 29 Af 96/2013-234 ze dne 28. 3. 2017. Rozsudek se týkal zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), závěry v něm uvedené jsou však přiměřeně uplatnitelné i na současnou právní úpravu. V § 110 odst. 1 ZVZ, k němuž se soud v rozsudku vyjadřuje, bylo upraveno oprávnění k podání námitek, které nyní řeší § 241 odst. 1 zákona. Soud v předmětném rozsudku uvedl, že *„přezkumné řízení zahájené podle § 114 zákona o veřejných zakázkách musí být dostupné co nejširšímu okruhu navrhovatelů. Prostředkem k dosažení tohoto cíle je co nejméně restriktivní a maximálně benevolentní výklad § 110 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013-272, č. 3142/2015 Sb. NSS; www.nssoud.cz). Při extenzivním charakteru posuzování návrhové legitimace se tak zvyšuje role pouhé potenciality splnění podmínek, a to zejména ve vztahu k definici stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách“*.
33. Dle Krajského soudu v Brně by se tedy oprávnění podat námitky mělo vykládat benevolentně a co nejméně restriktivně. K tomu je však třeba dodat, že oprávnění podat námitky není bezbřehé a má své limity. Jedním z nich je stav, kdy osoba není zakázku vůbec oprávněna plnit. V této souvislosti lze odkázat na jiný rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Af 54/2012 ze dne 9. 4. 2013, v němž se uvádí, že *„[z]ájem na získání určité veřejné zakázky by naopak neměl přicházet v úvahu v případech, kdy je nepochybné, že dodavatel zakázku není*

vůbec oprávněn plnit, například tehdy, pokud nemá potřebné živnostenské nebo jiné veřejnoprávní povolení k plnění veřejné zakázky“.

34. Dle § 241 odst. 1 zákona tedy může podat námitky dodavatel, kterému postupem zadavatele hrozí nebo vznikla újma. Pojem dodavatel je definován v § 5 zákona tak, že se jím rozumí osoba, která nabízí poskytnutí dodávek, služeb nebo stavebních prací, nebo více těchto osob společně. Ve světle výše citovaného rozsudku Krajského soud v Brně sp. zn. 31 Af 54/2012 ze dne 9. 4. 2013 je takovou osobou třeba rozumět pouze potenciálního účastníka zadávacího řízení na příslušnou veřejnou zakázku, jehož předmět činnosti je obdobný předmětu zadávané veřejné zakázky. V případě zadávacího řízení na posuzovanou veřejnou zakázku mohla být dodavatelem pouze osoba, která by byla schopna splnit předmět jejího plnění, kterým je (stručně řečeno) zajištění autobusové dopravy na území Královéhradeckého kraje.
35. Ze správního spisu vedeného ve věci vyplývá, že podatel podnětu, který podal podnět vlastním jménem, takovou osobou nebyl, protože nedisponoval potřebným oprávněním k realizaci předmětu veřejné zakázky. Z toho důvodu nebyl stěžovatelem ve smyslu § 241 odst. 1 zákona a nebyl oprávněn podat námitky proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky, a proto jeho podnět mohl být Úřadem vyřízen, resp. nebyly splněny podmínky pro jeho nevyřízení dle § 258 odst. 2 zákona.
36. Sám zadavatel v bodě 6 rozkladu konstatuje, že si je vědom toho, že podatel podnětu není subjektem způsobilým účastnit se zadávacího řízení na veřejnou zakázku, neboť nedisponuje zadávací dokumentací požadovaným živnostenským oprávněním. Současně však argumentuje tím, že podatel podnětu mohl využít poddodavatele, zejména svou dceřinou společnost ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY, která příslušným živnostenským oprávněním disponuje. K tomu uvádím, že skutečnost, že si podatel podnětu mohl obstarat kvalifikaci prostřednictvím poddodavatele, není relevantní – v takovém případě by byli potenciálními účastníky zadávacího řízení všechny podnikatelské subjekty, a to i z nesouvisejících odvětví hospodářství. Takový výklad nelze připustit, protože zadavatelé by museli vyřizovat námitky kohokoliv bez skutečného zájmu o veřejnou zakázku.
37. Nelze se proto ztotožnit se zadavatelem v tom, že podatel podnětu mohl podat samostatně nabídku na veřejnou zakázku. Naopak jsem toho názoru, že pokud by podatel podnětu podal nabídku na veřejnou zakázku bez výslovné participace jiného způsobilého dodavatele, zadavatel by musel takovou nabídku vyřadit z důvodu neprokázání splnění profesní způsobilosti.
38. Podatel podnětu je 100% akcionářem, resp. ovládající osobou vůči společnosti ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY, která podala nabídku na všechny části veřejné zakázky. Zadavatel pouze z této skutečnosti dovozuje, že podatel podnětu mohl podat námitky proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky. S tímto výkladem nesouhlasím z důvodu, že nemá oporu v zákoně.
39. Úřad je v souladu s § 249 zákona povinen zahájit řízení z moci úřední o každém porušení zákona zadavatelem, o kterém se dozví. Tato povinnost je omezena ustanovením § 258 odst. 2 zákona, kterého se v nyní projednávané věci dovolává zadavatel. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 258 odst. 2 zákona zužuje jinak bezvýhradnou povinnost Úřadu řídit se při své činnosti principy oficiality a legality, jsem toho názoru, že je nezbytné ho vykládat restriktivně, a nikoliv extenzivně, jak to dělá zadavatel, když prosazuje nevyřizování podnětu

podaného osobou, která ovládá (vlastní) účastníka zadávacího řízení. Pokud by Úřad postupoval v souladu s výkladem předestřeným zadavatelem, mohlo by se z jeho strany jednat o nepřípustnou libovůli ve smyslu usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 586/02 ze dne 8. 10. 2002 (blíže viz bod 56 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

40. Restriktivní výklad § 258 odst. 2 zákona je ve prospěch veřejného zájmu na kontrole zadávání veřejných zakázek. Naopak není k újmě zadavatele, protože ten, kdo podal podnět, má v souladu s § 42 správního řádu pouze právo na informaci o tom, jak bylo s jeho podnětem naloženo a ani nemá práva účastníka správního řízení. Úřad rovněž poskytuje zadavatelům možnost se k obsahu podnětu vyjádřit a podezření na porušení zákona rozptýlit.
41. Ze všech výše uvedených důvodů se tedy domnívám, že skutečnost, že podatel podnětu je 100% akcionářem účastníka zadávacího řízení, neopravňovala Úřad jeho podnět nevyřizovat. Pro potřeby posouzení naplnění podmínek § 258 odst. 2 zákona se jedná o odlišné subjekty se samostatnou právní subjektivitou. Podatel podnětu nedisponoval potřebným živnostenským oprávněním, a proto nebyl oprávněn podat námitky proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky, neboť by neprokázal ani potenciální újmu. Z toho důvodu nebyl dán důvod pro nevyřízení jeho podnětu dle § 258 odst. 2 zákona.
42. Zadavatel rovněž namítá, že Úřad tím, že zařadil do správního spisu doplnění podnětu ze dne 1. 8. 2019 (dále jen „**doplnění podnětu**“), přiznal podateli podnětu procesní práva v zahájeném správním řízení. K tomu uvádím, že pouhé zařazení této listiny do správního spisu vedeného ve věci nemohlo zadavateli způsobit žádnou újmu a Úřad tím nepřiznal podateli podnětu v tomto správním řízení žádná práva. Úřad v bodě 95 odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že obsah doplnění podnětu neměl žádný vliv na rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že podatel podnětu není účastníkem správního řízení, Úřad nebyl povinen se s doplněním podnětu vypořádat. Nic mu však dle mého názoru nebránilo v tom, aby informace v něm obsažené (přiměřeně jejich relevanci a věrohodnosti) zohlednil, stejně jako jakoukoliv jinou listinu či jiný důkazní prostředek získaný v průběhu správního řízení. V daném případě to však nepovažoval za nutné.
43. Zadavatel rovněž namítá, že přílohou doplnění podnětu bylo rozhodnutí zadavatele o námitkách společnosti ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY, které bylo doručováno pouze tomuto účastníkovi zadávacího řízení, z čehož dle zadavatele vyplývá, že podatel podnětu podal doplnění podnětu za dodavatele ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY. K tomu uvádím, že z pouhého faktu, že podatel podnětu měl k dispozici rozhodnutí zadavatele o námitkách společnosti ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY, nevyplývá, že podatel podnětu podal doplnění podnětu za tuto společnost. A i kdyby tomu tak bylo, automaticky to neznamená, že za společnost ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY podal i podnět.
44. Z výše uvedených důvodů jsem přesvědčen, že nebyly naplněny podmínky stanovené v § 258 odst. 2 zákona, a proto měl Úřad povinnost podnět vyřídit. Námitku zadavatele, že Úřad nebyl oprávněn na základě podnětu zahájit správní řízení z moci úřední, proto shledávám nedůvodnou.
45. Na závěr pro úplnost dodávám, že Úřad v bodech 54-57 odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentoval rovněž tím, že je s ohledem na princip oficiality oprávněn a současně povinen zahájit správní řízení podle § 249 zákona, kdykoliv se dozví skutečnosti, které svědčí o možném porušení zákona, *a to nezávisle na tom, jak se je dozví*, tedy i případně z podnětu,

který se dle § 258 odst. 2 zákona nevyřizuje. Tento přístup Úřadu plně odpovídal v té době platné judikatuře (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 82/2017-169 ze dne 7. 6. 2017 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 184/2017-73 ze dne 17. 1. 2019). Tyto rozsudky však byly nedávno zrušeny nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1270/19 ze dne 19. 11. 2019.

46. Argumentace Úřadu v bodech 54-57 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že lze zahájit správní řízení z moci úřední i na základě informací obsažených v podnětu, který se nevyřizuje, byla tímto nálezem – ve spojení se souvisejícím nálezem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/19 ze dne 30. 10. 2019 – fakticky zpětně zpochybněna. V posuzovaném případě je to však právně irelevantní, protože Úřad i já jsme dospěli ke shodnému závěru, že podnět podala osoba odlišná od stěžovatele ve smyslu § 241 odst. 1 zákona, a proto byl Úřad povinen její podnět vyřídit.

VII. K důvodům zrušení výroku I napadeného rozhodnutí

Shrnutí relevantních skutečností

47. Zadavatel stanovil předpokládaný rozsah plnění každé jednotlivé části veřejné zakázky nazvaných jako „výběrové oblasti“ počtem kilometrů v dopravním roce (a rovněž za celou dobu plnění, která má trvat 10 let), který odpovídá tzv. referenčnímu rozsahu dopravního výkonu (dále jen „**referenční rozsah**“). Dle bodu 4.1 zadávací dokumentace referenční rozsah odpovídá aktuálním potřebám zadavatele pro zajištění dopravní obslužnosti Královéhradeckého kraje s případnými přesahy na území jiných krajů, případně jiného státu.
48. Zadavatel si v bodě 4.6 zadávací dokumentace vyhradil právo v každé výběrové oblasti referenční rozsah dopravního výkonu jednostranně zvýšit či snížit, a to až o 20 % oběma směry v každém dopravním roce.
49. V čl. 10 zadávací dokumentace zadavatel stanovil tři dílčí kritéria hodnocení (blíže viz bod 4 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Jak vyplývá z čl. 7 přílohy č. 14 zadávací dokumentace „Závazný text Návrhu smlouvy“, ve spojení s přílohou č. 6 zadávací dokumentace, hodnota kritéria č. 2 vyjadřuje částku v penězích (variabilní náklady) připadající na 1 km dopravního výkonu, o kterou bude cena pro zadavatele vyšší nebo nižší podle toho, zda zadavatel v daném dopravním roce objedná vyšší nebo nižší rozsah dopravního výkonu oproti jeho referenčnímu rozsahu. Pokud by zadavatel v daném dopravním roce objednal dopravní výkon rovnající se jeho referenčnímu rozsahu, vyrovnání za dopravní výkon by se rovnalo nule.
50. V bodě 10.1 zadávací dokumentace zadavatel uvedl, že ekonomická výhodnost nabídek bude hodnocena v souladu s § 114 odst. 2 věta první zákona podle nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality. V bodě 10.3 zadávací dokumentace zadavatel ve vztahu ke kritériím č. 1 a 2 stanovil, že *nejvýhodnější* nabídka je nabídka s *nejnižší* hodnotou kritéria, což v případě kritéria č. 2 znamená, že zadavatel přidělí nejvíce bodů nabídce s nejnižšími jednotkovými variabilními náklady.
51. Ze zadávacích podmínek vyplývá (blíže viz body 51, 75 a 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí), že pokud v průběhu realizace veřejné zakázky dojde ke zvýšení objednaného dopravního výkonu oproti referenčnímu rozsahu, jsou pro zadavatele výhodné nižší variabilní náklady (hodnota kritéria č. 2), protože zadavatel v takovém případě zaplatí méně. Pokud

však v průběhu plnění veřejné zakázky dojde ke snížení dopravního výkonu oproti jeho referenčnímu rozsahu, jsou naopak pro zadavatele výhodné vyšší variabilní náklady (hodnota kritéria č. 2), protože v takovém případě „ušetří“ více.

52. V návaznosti na tuto skutečnost dospěl Úřad ve výroku I napadeného rozhodnutí k závěru, že kritérium č. 2 nevyjadřuje ekonomickou výhodnost nabídky, a je tak stanoveno v rozporu s § 114 odst. 2 zákona, a současně je netransparentní, a tedy rozporné s § 6 odst. 1 zákona.

K transparentnosti kritéria č. 2

53. Zadavatel namítá, že Úřad shledal kritérium č. 2 netransparentním, ačkoli v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, jakou měl zadavatel motivaci k nastavení takového dílčího hodnotícího kritéria, jakož i jak bylo kritérium popsáno a co měli dodavatelé ocenit. Zadavatel rovněž namítá, že Úřad učinil napadené rozhodnutí vnitřně rozporným (a proto nepřezkoumatelným a nicotným), neboť přestože dospěl k závěru, že ze zadávacích podmínek lze shledat motiv zadavatele pro stanovení kritéria č. 2 (body 85 a 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí), tento následně označuje za chybějící a kritérium č. 2 z tohoto důvodu netransparentní (body 91 a 96 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Námitka je důvodná.
54. Dle § 6 odst. 1 zákona musí zadavatel při postupu podle zákona dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.
55. Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 62 Af 5/2010-58 ze dne 6. 10. 2011, „[ú]kolem zásady transparentnosti je zajištění toho, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem za předem jasně a srozumitelně stanovených podmínek ... Porušením této zásady pak je jakékoli jednání zadavatele, které způsobuje nečitelnost zadávacího řízení. Tak tomu může být např. i tehdy, pokud zadávací dokumentace neobsahuje jednoznačně a srozumitelně formulovaná pravidla“.
56. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 86/2008-222 ze dne 25. 3. 2009 vyplývá, že „jednotlivá dílčí kritéria a jejich hodnocení musí být natolik konkrétní, přesné a jednoznačné, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu a aby bylo následně zřetelně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak předeslal v zadávacích podmínkách. Nemůže tedy obstát taková zadávací dokumentace, z níž požadavky na zpracování nabídky a následně hodnotící kritéria nejsou zcela srozumitelná a jednoznačná, tj. pokud objektivně připouštějí rozdílný výklad a vzniká tak interpretační nejistota“.
57. Rovněž lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 43/2009-52 ze dne 16. 8. 2011, podle něhož hodnotících kritéria musí být „určitá (musí být zřejmé, co zadavatel zamýšlí preferovat), jednoznačná (nesmějí připouštět dvojí výklad), nediskriminační a schopná být předmětem hodnocení. Zakázanými jsou kritéria neurčitá, vágní či nejednoznačná nebo objektivně nehodnotitelná“.
58. Lze tedy shrnout, že ze zásady transparentnosti plyne požadavek na jednoznačnost, konkrétnost, přesnost a srozumitelnost zadávacích podmínek. V posuzovaném případě byl zadavatel povinen kritérium č. 2 vymezit takovým způsobem, aby potenciální uchazeči měli možnost vytvořit si jasnou představu o tom, co bude zadavatelem považováno za nejvýhodnější, zadavatel byl následně schopen provést jednoznačné hodnocení nabídek

a rovněž bylo zpětně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak stanovil v zadávacích podmínkách.

59. Zadávací dokumentace veřejné zakázky – co se týká šetřeného kritéria č. 2 – všechny tyto požadavky dle mého názoru splňuje. Je z ní zřejmé, že zadavatel bude v rámci kritéria č. 2 hodnotit jednotkové variabilní náklady, resp. „jednotkovou variabilní část ceny dopravního výkonu“, a že vyšší počet bodů dostane nabídka s nižšími jednotkovými variabilními náklady (blíže viz body 49 a 50 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Je z ní rovněž jasné, jak bude toto kritérium vyhodnoceno (tj. způsob výpočtu – blíže viz bod 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí) i jeho váha (tj. 8 % – blíže viz bod 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
60. Ze zadávacích podmínek je rovněž zřejmé, že nižší variabilní náklady jsou pro zadavatele výhodné při zvýšení dopravního výkonu nad rámec jeho referenčního rozsahu (blíže viz bod 51 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Tomu odpovídalo i vysvětlení zadávací dokumentace č. 11, v němž zadavatel sdělil dodavatelům, že *„preferuje nabídky s nižší hodnotou variabilních nákladů“*, a že *„nižší hodnota variabilní části ceny dopravního výkonu je pro zadavatele výhodná právě při navyšování dopravního výkonu“*.
61. Dodavatelům tedy muselo být jasné, co a proč bude předmětem hodnocení a jak mají postupovat při zpracování nabídky. Rovněž jim muselo být zřejmé, jak se hodnota kritéria č. 2 promítne do vyúčtování a způsobu úhrady odměny (blíže viz bod 51 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
62. Zadavatel tedy dle mého názoru vymezil kritérium č. 2 dostatečně určitě a jednoznačně. Dodavatelé dostali objektivní a srozumitelnou informaci o tom, jakým způsobem budou podané nabídky v jeho rámci hodnoceny, a mohli tak sestavit porovnatelné nabídky. Na rozdíl od Úřadu se tedy domnívám, že zadavatel tím, jak stanovil kritérium č. 2, nezpůsobil nečitelnost zadávacího řízení a neporušil zásadu transparentnosti stanovenou v § 6 odst. 1 zákona.

K ekonomické výhodnosti kritéria č. 2

63. Zadavatel v rozkladu namítá, že se Úřad v napadeném rozhodnutí uchýlil k hodnocení ekonomické výhodnosti, což přísluší výlučně zadavateli a Úřad tak jde zcela zásadním způsobem proti své dosavadní rozhodovací praxi. Tuto dílčí námitku shledávám nedůvodnou.
64. Dle § 114 odst. 1 zákona zadavatel v zadávací dokumentaci stanoví, že nabídky budou hodnoceny podle jejich ekonomické výhodnosti. Dle § 114 odst. 2 zákona se ekonomická výhodnost nabídek hodnotí na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality včetně poměru nákladů životního cyklu a kvality. Zadavatel může ekonomickou výhodnost nabídek hodnotit také podle nejnižší nabídkové ceny nebo nejnižších nákladů životního cyklu.
65. Úřad dle § 248 odst. 1 písm. a) zákona vykonává dozor nad dodržováním pravidel stanovených zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, při kterém rozhoduje o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky nebo při zvláštním postupu postupoval v souladu se zákonem. V souladu s tímto ustanovením zákona byl Úřad nadán pravomocí mimo jiné rozhodnout o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu s § 114 odst. 1 a 2

zákona, tedy zda dodržel povinnost hodnotit nabídky podle jejich ekonomické výhodnosti, a to nejen formálně, ale i materiálně (fakticky).

66. Úřad tedy přezkum v tomto směru může provádět a prováděl ho i za předchozí právní úpravy. K tomu viz např. rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S177/2012/VZ-16395/2012/530/KSt ze dne 31. 8. 2012, v němž Úřad dospěl k závěru, že zadavatel stanovil dílčí hodnotící kritéria „Náklady na uložení 1t komunálního odpadu“ a „Náklady na dopravu odpadu na místo uložení“, která nevyjadřují vztah užitné hodnoty a ceny, nebo rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S367/2012/VZ-22545/2012/514/MDI ze dne 28. 11. 2012, v němž Úřad konstatoval, že zařazení smluvních sankcí a délky záruční doby jako hodnotících kritérií ekonomické výhodnosti nabídek „znehodnocuje“ toto kritérium, neboť nevyjadřuje vztah užitné hodnoty a ceny, resp. ekonomickou výhodnost nabídky.
67. Úřad je v rámci přezkumu souladu zadávacích podmínek s § 114 odst. 2 zákona zejména oprávněn posoudit, zda se hodnotící kritéria vztahují k předmětu plnění veřejné zakázky a odpovídají jeho charakteru a složitosti, ale i podmínkám na relevantním trhu, zda vyjadřují vztah užitné hodnoty a ceny, stanovený výpočet dává smysl, či zda zadavatel jejich prostřednictvím nediskriminuje nebo nezvýhodňuje některé dodavatele. Ad absurdum, kdyby např. zadavatel stanovil, že bude ekonomickou výhodnost hodnotit podle nejnižší nabídkové ceny tak, že nejvíce bodů získá nejdražší nabídka, Úřad musí mít právo zakročit.
68. Účelem přezkoumání souladu zadávacích podmínek s § 114 odst. 2 zákona naopak není posouzení toho, zda zadavatel nemohl stanovit výhodnější hodnotící kritéria nebo např. stávajícím kritériím přiřadit jinou váhu, aby tak ještě více ušetřil nebo získal kvalitnější plnění. Úřadu nepřísluší zadavatelům radit, jaká nabídka je pro ně optimální (jak Úřad částečně činí v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí), ostatně to ani není možné, protože dostatečně nezná a nemůže znát potřeby jednotlivých zadavatelů a konkrétní podmínky na jejich straně. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 A 9/2002-62 ze dne 16. 3. 2004, v němž se uvádí, že „[o]rgán dohledu nemůže přebírat zodpovědnost za výběr nevhodnější nabídky, neboť k tomu nemá ani odborné předpoklady; totéž nelze požadovat ani po soudu. Úkolem obou je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. V opačném případě by se totiž výběr nevhodnější nabídky mohl stát záležitostí znaleckých posudků, a pak by existence zákona postrádala smysl“.
69. K námitce zadavatele shrnuté v bodě 63 odůvodnění tohoto rozhodnutí tedy uzavírám, že Úřad v tomto správním řízení nepřekročil svou pravomoc danou mu zákonem, když posuzoval soulad kritéria č. 2 s § 114 odst. 2 zákona. Jak je však uvedeno dále v odůvodnění tohoto rozhodnutí, toto právní posouzení dle mého názoru neprovedl správně.
70. Zadavatel namítá, že Úřad pochybil, když rozhodnul, že kritérium č. 2 nevyjadřuje ekonomickou výhodnost, a že vybraná nabídka musí být za všech situací, které v průběhu realizace veřejné zakázky mohou nastat, vždy nejvýhodnější. Námitka je důvodná.
71. Dle názoru Úřadu prezentovaného v bodě 82 odůvodnění napadeného rozhodnutí „musí platit, že pokud zadavatel pro zadání konkrétní veřejné zakázky zvolí cenové dílčí kritérium hodnocení, pak nabídka vyhodnocená zadavatelem v daném dílčím kritériu jako nejvýhodnější musí skutečně zadavateli zaručovat, že reálně obdrží v tomto ohledu vždy nejvýhodnější protiplnění, tj. protiplnění, za které vynaloží nejnižší objem finančních

prostředků“. V bodě 83 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad zadavateli říká, že *„jeho zájmem by mělo být dosáhnout v rámci plnění veřejné zakázky co nejnižší ceny za její realizaci, a to nejen za situace zvyšování dopravního výkonu, ale rovněž v případě jeho snižování rozdílně od referenčního rozsahu“.*

72. V bodě 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že zadavatel měl *„stanovit kritéria hodnocení tak, aby se v rámci dílčího kritéria hodnocení č. 2 ekonomicky nejvýhodnější nabídkou stala nabídka toho dodavatele, za jehož služby v budoucnu, a to při jakémkoliv průběhu plnění veřejné zakázky (jak při zvyšování, tak i při snižování dopravního výkonu), zadavatel reálně zaplatí nejmenší objem veřejných prostředků“*, a že *„[n]astavením dílčího kritéria hodnocení č. 2 zadavatel z pohledu Úřadu popřel ekonomickou výhodnost nabídek, neboť předmětné kritérium vyjadřuje ekonomickou výhodnost jenom v případě zvyšování rozsahu dopravního výkonu, nikoliv však při jeho snižování, ačkoliv zadavatel možné snižování dopravního rozsahu v zadávací dokumentaci připustil, resp. nevyločil jej“.*
73. Úřad tedy dospěl k závěru, že pro zadavatele je ekonomicky nevýhodné, když v rámci kritéria č. 2 přidělí vyšší počet bodů nabídce s nejnižší hodnotou tohoto kritéria (jednotkovými variabilními náklady), protože v průběhu plnění veřejné zakázky může dojít ke snížení rozsahu objednaného dopravního výkonu, a v takovém případě by pro něj byly výhodnější vyšší jednotkové variabilní náklady. Takové právní posouzení kritéria č. 2 je dle mého názoru nesprávné.
74. Ustanovení § 114 odst. 2 zákona ukládá zadavateli vybrat ekonomicky nejvýhodnější nabídku. Tím je třeba rozumět nabídku, která nejlépe splňuje jeho požadavky v okamžiku hodnocení v souladu s předem stanovenými kritérii hodnocení.
75. Pokud není v době zpracování zadávací dokumentace, resp. sestavování nabídek a jejich hodnocení znám přesný rozsah budoucího plnění – jak tomu je v posuzovaném případě – z povahy věci nelze tento neznámý rozsah budoucího plnění zohlednit při hodnocení nabídek. Zadavatel musí v takovém případě porovnat nabídky ve vztahu k předpokládanému rozsahu plnění veřejné zakázky uvedenému v zadávací dokumentaci. Pokud se v průběhu realizace veřejné zakázky ukáže, že její skutečný rozsah je jiný, než zadavatel předpokládal při jejím zadávání, a že by s vědomím této skutečnosti bylo bývalo lepší vybrat nabídku jiného dodavatele, samo o sobě to neznamená, že zadavatel porušil povinnost vybrat ekonomicky nejvýhodnější nabídku stanovenou v § 114 odst. 2 zákona. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 75/2011-141 ze dne 3. 1. 2013, podle něhož *„[j]estliže žalobce konstruuje ovlivnění pořadí uchazečů před zahájením plnění veřejné zakázky, a sice právě v důsledku faktické indexace, pak skutečně nedostatečně rozlišuje dva okamžiky, a sice okamžik hodnocení nabídek a okamžik zahájení plnění veřejné zakázky ...Klíčové je splnění požadavku na porovnatelnost nabídek v okamžiku jejich hodnocení. To implikuje jasný a srozumitelný návod na zpracování nabídek a následně jejich hodnocení podle pravidel, která byla předem zadavatelem stanovena. Obojí bylo přitom splněno. V okamžiku zahájení plnění veřejné zakázky se již nabídky neporovnávají; plnění realizuje ten uchazeč, s nímž byla uzavřena smlouva na základě výběru nejvhodnější z nabídek, které konstrukci stanovené zadavatelem vyhověly. Pak je bezpředmětné zabývat se otázkou, jak by byly nabídky hodnoceny (při jejich hodnocení před výběrem nejvhodnější nabídky), pokud by bylo plnění naceňováno již se znalostí indexu, a dokazovat, jak se nakonec indexace na původní výhodnosti jednotlivých nabídek projevila. Ostatně i kdyby se neprojevila nijak,*

neznamenalo by to ještě samo o sobě, že zadávací řízení proběhlo korektně. Projevila-li by se, pak by bylo podstatné, zda se tak stalo v rozporu s původními pravidly obsaženými v zadávacích podmínkách; takový rozpor přitom z ničeho neplyne, jak již shora uvedeno“.

76. Zadavatel stanovil *předpokládaný* rozsah plnění veřejné zakázky prostřednictvím referenčního rozsahu, který měli dodavatelé ocenit celkovou nabídkovou cenou, která měla být hodnocena v rámci kritéria č. 1 (s váhou 82 %) tak, že nejvíce bodů obdrží nabídka s nejnižší celkovou nabídkovou cenou. Zadavatel současně *předpokládá*, že pokud dojde v průběhu plnění veřejné zakázky ke změně předpokládaného (referenčního) rozsahu, bude se jednat o jeho zvýšení (blíže viz body 77 a 78 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Možnost snížit rozsah dopravního výkonu si zadavatel vyhradil spíše z opatrnosti, ale nevyklučuje, že k němu může výjimečně dojít (srov. bod 92 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Protože zadavatel v případě změny dopravního výkonu očekává jeho zvýšení, chtěl si pro tento případ zajistit co nejnižší cenu, a proto se rozhodl prostřednictvím kritéria č. 2 (s váhou 8 %) hodnotit částku – jednotkové variabilní náklady – o kterou se odměna dodavatele v případě zvýšení dopravního výkonu zvýší. Z toho důvodu v zadávacích podmínkách stanovil, že nejvíce bodů obdrží nabídka s nejnižší jednotkovou variabilní částí ceny dopravního výkonu.
77. To, že zadavatel předpokládá, že v průběhu plnění veřejné zakázky dojde ke zvýšení dopravního výkonu oproti jeho referenčnímu rozsahu, vyplývá z vymezení kritéria č. 2, když je jako výhodnější hodnocena nižší cena (jednotkové variabilní náklady), což je pro zadavatele výhodné pouze v případě zvýšení dopravního výkonu. Tomu odpovídá i vysvětlení zadávací dokumentace č. 11, jehož prostřednictvím zadavatel dodavatelům sdělil, že *„preferuje nabídky s nižší hodnotou variabilních nákladů“*, a že *„nižší hodnota variabilní části ceny dopravního výkonu je pro zadavatele výhodná právě při navyšování dopravního výkonu“*.
78. Rovněž ve svém vyjádření zaslaném Úřadu zadavatel uvedl, že očekává zvýšení rozsahu dopravního výkonu a tomu přizpůsobil nastavení způsobu hodnocení, tj. považoval za výhodnější nižší výši variabilních nákladů (blíže viz body 69 a 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Důvodem stanovení kritéria č. 2 byla dle zadavatele rovněž skutečnost, že má ve svém rozpočtu vyhrazen určitý objem finančních prostředků a případné snížení objemu dopravního výkonu mu tak nezpůsobí takové obtíže, na rozdíl od jeho zvýšení. Je tak pro něj důležité, aby při navyšování dopravního výkonu zaplatil co nejméně. Takové odůvodnění ze strany zadavatele považuji za logické a opodstatněné.
79. Úřad však přesto, že zadavatel v průběhu plnění veřejné zakázky očekává, že dopravní výkon bude ve výši jeho referenčního rozsahu nebo vyšší, posuzoval ekonomickou výhodnost kritéria č. 2 jeho srovnáním se situací, že v průběhu plnění veřejné zakázky dojde k jeho snížení. To je třeba odmítnout, protože Úřad nemůže zadavatele opravovat v tom, co má očekávat a v návaznosti na to považovat za výhodné. Pouze zadavatel určuje, co je pro něj výhodné, toto rozhodnutí je jeho právem a zároveň odpovědností. K tomu lze odkázat na čl. 89 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES, podle něhož by *„všechny vítězné nabídky měly být s konečnou platností vybrány podle toho, co jednotlivý veřejný zadavatel považuje za ekonomicky nejlepší z nabízených řešení“*. Zadavatel má tedy právo reagovat volbou hodnotících kritérií na své vlastní potřeby a představy o předmětu veřejné zakázky a podmínkách její realizace.

80. Úřad v bodě 92 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k rozsahu dopravního výkonu uvedl, že *„existuje v dlouhém časovém horizontu jisté procento pravděpodobnosti jeho snížení pod referenční rozsah“*, a že *„nelze souhlasit s tvrzením zadavatele, že možnost snížení dopravního výkonu stanovil pouze z opatrnosti, resp. z toho důvodu, aby měl možnost reagovat na nepředvídatelnou situaci“*. Tento závěr Úřadu nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci. Úřad tak totiž dovozuje pouze z toho, že si zadavatel v zadávací dokumentaci vyhradil možnost rozsah dopravního výkonu nejen zvýšit, ale i snížit. Pouze na základě této skutečnosti nelze dojít k závěru, že zadavatel snížení rozsahu dopravního výkonu reálně očekává (ve srovnání s jeho zvýšením), nebo že k němu dojde a už vůbec ne, že možnost jeho snížení nestanovil pouze z opatrnosti.
81. Zadavatel si sice v zadávací dokumentaci vyhradil právo dopravní výkon jednostranně zvýšit i snížit (srov. body 47 a 48 odůvodnění tohoto rozhodnutí), reálně však předpokládá, že dopravní výkon bude roven jeho referenčnímu rozsahu nebo vyšší, a proto je přesvědčen, že je pro něj v rámci kritéria č. 2 ekonomicky nejvýhodnější (nejlevnější) nabídka s nejnižšími jednotkovými variabilními náklady (nejnižší hodnotou kritéria č. 2). Protože není vyloučeno (je možné), že k takovému průběhu plnění veřejné zakázky dojde, nelze dle mého názoru dospět k závěru, že kritérium č. 2 nevyjadřuje ekonomickou výhodnost nabídky. *Pro zadavatele, který očekává zvyšování dopravního výkonu, kritérium č. 2 ekonomickou výhodnost vyjadřuje. Úřadu nepřísluší zadavateli radit, jak může ještě více ušetřit.*
82. Zadavatel tím, že nehodnotí variabilní náklady pro případ snížení rozsahu dopravního výkonu (protože to pro něj není důležité a výhodné), *de facto* stanovil, že výše variabilních nákladů pro případ snížení rozsahu dopravního výkonu má váhu 0 % (zatímco výše variabilních nákladů pro případ zvýšení rozsahu dopravního výkonu má váhu 8 %). Jak již uvedl Úřad v rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0505/2015/VZ-33515/2015/511/BMa ze dne 13. 10. 2015, *„určení výše váhy daného kritéria je přitom zcela v dispozici zadavatele, který na základě svého vlastního úsudku a potřeb zhodnotí, nakolik je pro něj určitý parametr plnění důležitý. Zadavatel definuje požadavky podle svých potřeb či představ o předmětu veřejné zakázky a podmínkách její realizace, proto Úřad ani navrhovatel nejsou oprávněni posuzovat, co je pro zadavatele v rámci plnění veřejné zakázky důležité, a jakou váhu by tudíž konkrétnímu kritériu měl dát“*.
83. Není tedy nezbytné, jak nesprávně uvedl Úřad v bodě 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí, aby hodnotící kritéria byla nastavena tak, že zaručují ekonomicky nejvýhodnější plnění vždy za všech možných okolností, které se mohou v průběhu plnění veřejné zakázky vyskytnout. Důležité je, aby zadavatel vybral nejvýhodnější nabídku k okamžiku hodnocení v návaznosti na předpokládaný průběh plnění veřejné zakázky. Za situace, kdy je budoucí rozsah plnění veřejné zakázky nejistý (jak je tomu v posuzovaném případě) a bylo logicky odůvodněno, proč zadavatel nastavil hodnotící kritéria předmětným způsobem, postačí, aby nebylo vyloučeno, že způsob hodnocení dle stanovených kritérií může v průběhu realizace veřejné zakázky přinést zadavateli nejvýhodnější plnění. Pokud se v jejím průběhu ukáže, že zadavatel nestanovil vhodná hodnotící kritéria, samo o sobě to neznamená, že při jejich stanovení porušil zákon o zadávání veřejných zakázek. Mohl však porušit jiné předpisy a povinnosti, jejichž kontrola přísluší jiným orgánům veřejné správy (orgány kraje, finanční úřad, Nejvyšší kontrolní úřad, orgány činné v trestním řízení).

84. Zadavatel rovněž v rozkladu namítá, že ho Úřad nutí hodnotit výši variabilních nákladů zvlášť při zvýšení a zvlášť při snížení rozsahu dopravního výkonu, a tím mu nutí dle své úvahy „hospodárnější“ nastavení hodnotících kritérií. K tomu uvádím, že Úřad v bodě 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí napsal, že *„dle jeho názoru se jeví vhodnějším stanovit dílčí kritéria hodnocení zadavatelem tak, že jak snižování dopravního výkonu, tak i jeho zvyšování, budou dodavatelé oceňovat samostatně, a to na sobě nezávislým způsobem, tak, aby příslušná dílčí kritéria hodnocení skutečně vyjadřovala ekonomickou výhodnost nabídky, za všech okolností“*. Z citovaného textu je patrné, že Úřad zadavateli nenutil „svůj“ způsob hodnocení. Úřad se pouze snažil být konstruktivní a uvést příklad lepšího nastavení hodnotících kritérií. Takový přístup může být někdy vhodný a zadavateli vítaný.

Shrnutí k zákonnosti kritéria č. 2

85. Z výše uvedených důvodů se domnívám, že kritérium č. 2 bylo vymezeno dostatečně určitě, jednoznačně a srozumitelně. Dodavatelům muselo být zřejmé, co bude předmětem hodnocení, jakým způsobem bude zadavatel jednotlivé nabídky hodnotit, a že preferuje nabídky s nízkými jednotkovými variabilními náklady. Způsob stanovení kritéria č. 2 neměl dle mého názoru negativní vliv na transparentnost (dostatečnou čitelnost) zadávacího řízení na veřejnou zakázku a ani jeho prostřednictvím nejsou nedůvodně diskriminováni či zvýhodňováni někteří dodavatelé – všichni dodavatelé dostali stejné objektivní informace a měli stejnou možnost soutěžit o veřejnou zakázku.
86. Ze způsobu stanovení kritéria č. 2, ale i vysvětlení zadávací dokumentace č. 11 a vyjádření zadavatele vyplývá, že zadavatel očekává zvyšování dopravního výkonu oproti jeho referenčnímu rozsahu. Při tomto vývoji dopravního výkonu umožňuje kritérium č. 2 získat zadavateli nejvýhodnější (nejlevnější) plnění. S tím souhlasil i Úřad v bodě 83 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„nerozporuje, že pro zadavatele může být za situace jím tvrzeného předpokládaného zvyšování rozsahu dopravního výkonu ekonomicky výhodnější nabídka s nižší hodnotou dílčího kritéria hodnocení č. 2, jelikož nižší hodnota předmětného kritéria hodnocení pro něj znamená nižší variabilní náklady při zvyšování dopravního výkonu nad rámec referenčního rozsahu, a tedy jeho celkové nižší náklady, na rozdíl od nabídky s vyšší hodnotou předmětného dílčího kritéria hodnocení“*. Jsem tedy toho názoru, že zadavatel způsobem vymezení kritéria č. 2 neporušil povinnost hodnotit nabídky podle jejich ekonomické výhodnosti, stanovenou v § 114 odst. 2 zákona.
87. Z výše uvedených důvodů jsem tedy dospěl k závěru, že dílčí hodnotící kritérium č. 2 není stanoveno v rozporu se zákonem, a proto jsem rozhodl o zrušení výroku I napadeného rozhodnutí.

VIII. K důvodům zrušení výroků II-IV napadeného rozhodnutí

88. Úřad výrokem II napadeného rozhodnutí – jako opatření k nápravě nezákonného postupu zadavatele uvedeného ve výroku I napadeného rozhodnutí – zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku, výrokem III napadeného rozhodnutí uložil zadavateli zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku a výrokem IV napadeného rozhodnutí povinnost uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.
89. Vzhledem k tomu, že jsem rozhodl o zrušení výroku I napadeného rozhodnutí, se kterým výroky II-IV napadeného rozhodnutí tvoří ve smyslu § 82 odst. 3 správního řádu nedílný celek

a jsou na něm ve smyslu teorie správního práva závislé a nemohou existovat samostatně, přistoupil jsem rovněž ke zrušení výroků II-IV napadeného rozhodnutí.

IX. K důvodům zastavení správního řízení

90. Tímto rozhodnutím o rozkladu zadavatele jsem z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí Úřadu. Stalo se tak ve správním řízení zahájeném z moci úřední, jehož jediným účastníkem je zadavatel, jehož rozkladu jsem plně vyhověl. Současně jsem na základě právního posouzení dospěl k závěru, že zadavatel nestanovil kritérium č. 2 v rozporu se zákonem. Posouzení zákonnosti kritéria č. 2 bylo jediným předmětem tohoto správního řízení vymezeným v oznámení o zahájení správního řízení (blíže viz bod 6 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
91. Vzhledem k uvedeným skutečnostem by nebylo na místě vrátit věc Úřadu k novému projednání. Úřad je vázán právním názorem obsaženým v rozhodnutí o rozkladu, a proto by mu nezbylo než správní řízení zastavit podle § 257 písm. f) zákona, protože nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření nebo sankce.
92. Z uvedených důvodů, protože další řízení před Úřadem by nepřineslo jiný výsledek, a s ohledem na zásadu procesní ekonomie, jsem současně se zrušením napadeného rozhodnutí rozhodl podle § 257 písm. f) zákona o zastavení správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0287/2019/VZ.

X. Závěr

93. Po zvážení všech aspektů dané věci jsem z důvodů uvedených v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že nastaly podmínky pro zrušení všech výroků napadeného rozhodnutí a současně pro zastavení správního řízení vedeného Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0287/2019/VZ.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy